

SATA VIILENEVÄÄ IDYLLIÄ

Nina Reunanen

**Sata viilenevää
idylliä**

**Sata viilenevää
idylliä**

Nina Reunanen

© 2019 Reunanen, Nina

Kansi: Reunanen, Nina

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523307087

Uransa

Hän oli tyytynyt toiseksi parhaaseen. Ottanut itselleen sopivaksi mainitun, ennakkovaratun, mahtavan kunnollisen tytön, joka ei lainkaan muistuttanut karkuun päässyttä. Nainut tämän ainakin kuuden ainesosan synnyttämässä anafylaktisessa reaktiossa, kengät kiillottamatta, talossa, joka oli ollut täynnä typeriä rusetteja, eikä kukaan ollut humaltunut tarpeeksi tehdäkseen itsestään naurunalaisen.

”Sori, mut Pekka tarjos mul parempaa sopparii, ja älä turhaan jaksa nöyryyttää itteäs enempiä.”

Olisi pitänyt lähteä Naisen mukaan välittämättä tämän estelyistä.

Kunnollisesta työstä oli kasvanut hyvä vaimo, joka hoiti hyötytarhan, huolsi vaateparret ja helpotti vitsauksissa.

Mies odotti yhä viestiä Naiselta, halveksi vaimoaan tämän helppoudesta ja vihasi itseään lentolaukku pakattuna. Enää tässä vaiheessa ei voinut luovuttaa.

Alussa

Rilla on kadulla, eikä hänellä ole vielä hyppiviä tissejä, ja hampaatkin näyttävät hampailta, eivätkä kreikkalaisilta taloilta. Päivä on äyräidensä yli valuvaa sulaa oranssia, mutta IV-asteen paleltumavamma tekee hänestä kovan, kylmän ja tunnottoman.

Jos oli hetken kiukkuinen, sanottiin ”Sä oot muuttunu”, ja se tarkoitti, ettei ollut enää pitämisen arvoinen, ja marsut annettiin toisille tytöille, joilla oli paksut ponnarit.

Kotona äiti ei ollut panostuksistaan huolimatta vielääkään sairastunut tautiin, joka veisi häneltä ruokahalun. Maljakossa oli kymmenen kappaletta beetamiesten afrikkalaisia Reilun kaupan ruusuja. Äiti istui ikkunalla kissa vieressään, eikä kumpikaan kutonut pientä sukkaa. Äiti vain unelmoi kaukaisten laumojen metallinhopeisista alfauroksista.

Rilla on taas kadulla.

Taiteilijalla

Epäilyttäviä epäilevät eniten epäilyttävät. Ne, joiden omissa repuissa on työnantajalle kuuluvaa käsipaperia, kymmenen niitinpoistajaa ja ruostunut ovenkahva. Väkivallattomuuttaan kokee tärkeäksi vanhoa häkkilintu, joka tilaisuuden tullen rampauttaa sinut omalle virikealttarilleen.

Kun tarpeeksi lujaa iskee, kaikki kaapit menevät kerralla kiinni.

Kilttien kanssa on mahdotonta tulla toimeen. Heissä on niin paljon sanomatonta vihaa ja selittelyn makuja. Paljastumisen pelosta he ovat aina edellä tai jäljessä.

Onnellisimmilla aviopareilla on runsaasti yhteisiä vihollisia. Miehen entisiä ja laulaja-malleja sekä viiden peruspilarin päälle rakentajia, joita kivittää, vaikka kaikkialla on vain samanlaisia maan kultivoijia ja heidän jälkeläisiään, jotka rukoilevat menestyksekkäitä syyspuinteja ja toukotöitä sekä pelkäävät kuivatuskustannusten ajavan taloutensa vararikkoon.

Oli

Monotin vessan ovea, eikä jalka mennyt halvasta lastulevystä läpi. Päivä, johon heräsin, oli huonolla tuulella. Se oli synnyttämässä kuumaa palloa ja itki ja huusi nyt tuskissaan pää punaisena. Välilihan revettyä, aurinko syntyi kello 8:04 vanhempiaan paljon suurempana. Kaikki hävittämäni olivat olleet vain kuvioden kätkemiä ja löytyivät lopulta omilta paikoiltaan.

Kultaisen puumunan pyhimys oli pitkänenäinen, vaikkei valehdellut koskaan, vaan oli aina oikeassa. Sen sanat olivat viistoon leikattua tilaa, jossa kuuliaisille rakastettiin vanhanpiian kyhmyt, kirjanpitäjän niskat.

Köyhdytetyt valuivat lapsivesinä pyhimyksen helmojen alle. Valoivat sydämensä votiivikynttilän sydänlangaksi saadakseen kuumalla täyttyneet toiveensa nousemaan. Tarinat kertoivat suurisydämisistä kynttilöistä, jotka vain savuttivat palaen liian nopeasti loppuun.

Terävät

Rakkaus kolmenkymmenen vuoden takaa käveli Essiä vastaan.

”Siitä on ikuisuus”, se sanoi.

Essi nyökkäsi, vaikka hänen kenkensä olivat yhä kosteat rankkasateesta, joka oli yllättänyt heidät taidemuseon edessä.

”On tapahtunut niin paljon, etten tietäisi, mitä kertoa”, se sanoi.

Essi ei näin äkkiseltään muistanut muuta kuin lähikaupan suppean valikoiman. Rusinattoman maksalaatikon alakulon vasemmalla puolella.

”Mutta on kyllä ollut hiton hauskaakin”, se sanoi.

Ja tämä loukkasi Essiä eniten. Elämä ilman häntä oli ollut miehelle hyväksi.

Surullisinta oli, että Essi olisi ollut valmis jättämään kaiken miehen vuoksi. Avioliittonsa, neljä lastaan, periaatteensa, ruohomunat, kuntosalin kuukausikortin, naistenlehden vuosikerran, jouluvalmistelut, syntymäpäivien Kalevala-korut, sukulaisten ja perheensä kunnioituksen, järkensä.

Ääriiviivat

Patsaan mielteliällä miehellä on tuhatkiloisen sonnin takamus, joka leviää osaksi vieressä lähtöä odottavaa matkalaukkua. Poimuksen kaulan kannatteleva pää on paljastunut penis, jota patsaan kädet hapuilevat.

Patsas istuu puolikorkealla mäellä, tiiliaidan päällä, paimentaen vankeudestaan tietämättömiä aaseja. Pörheät aasit eivät ole pelkästään lihavia. Niiden sisällä olevat elimet vain ottavat oman tilansa.

Patsaan vieressä on kesäsunnuntaisin luettu kirjaa arojen villiaaseista, joita jopa biisonit kumartavat.

Kesytetyt aasit seisovat flegmaattisina, mieltä vailla, jauhavat telineeseen kannettua heinää. Kantavat hartioissaan aasinristiä, ja kaikki muistavat vain Jeesuksen, jonka ristin Simon-niminen mies joutui kantamaan Jerusalemissa Golgatalle.

Patsaan peukalo on kiinni etusormessa. Viimeisenä peukalonsa nostava on aasi. Yhä kyydittä aasinsillalla.

Sellainen sadan raapaleen nainen. Haalistunut väreiksi, joilla oli katkottu selkäranka. Kudottu monta kerrosta ihan nurin. Kireää, löysää ja tahattomia solmuja, jotka estivät laukeamisen. Ainoat hänestä ulos räjähtävät olivat laimennusmehua imeneitä punkkeja, jotka olivat jo riisuneet lenkkitosunsa.

Kuollut paino upotti. Piha-altaassa oli menneisyyden kammareita, saleja ja porstuoita. Villa kutistui. Aamu aamulta oli vaikeampaa mahtua itseensä.

Vetoketjuelämässä joka toisella oli elämä.

Hänelle sallitut vuorosanat olivat pieniä ja pykäreunaisia. Siistittyjä. Nainen itse oli toiminut ansiokkaasti opettajana.

Kun hän yritti lunastaa yksityissekkejä, ylittää rajan tai ottaa uuden kurssin, väärentäjän vapina palasi mukanaan jalkapuut. Joskus tähdet satoivat hänen ylleen, mutta ne olivat jäämiä naapurin tähtisadetikusta.

9 789523 307087